

Uvězněný

Ticho. Chlad. Žízeň. Vlhko. Světlo v hlubině, točící se dokola. Není to světlo, je to oheň. Plameny - nepálí. Magie. Zvuky dopadajících kamenů. Klid. Jen malé kousky suti dopadající na zem. Klid. Jen zvuk umírajících magických plamenů. Klid. Úplné ticho a klid.

*

Denar se probudil zpocený. Noc byla temná a chladná. Vítr hvízdal. Harok jako obvykle ještě nespál. Místo dřímání hleděl do dohořívajícího ohně a netrpělivě do něj rýpal klackem. Čekal než přijde Bryan z hlídky, aby ho mohl vystřídat. Měsíc byl zahalený za mraky připomínající obrácený, tmavě šedý oceán. Denar odhadl, že je zřejmě kolem půlnoci.

"Zase ten sen?" optal se Harok s kamennou tváří.

"Ano"

"Tři noci, ten samej sen, podivný," zakašlal a podrbl se na hlavě, ale rýpat do ohně nepřestal. "Ale není se čemu divit. Tady se dějou samý podivný věci." Dodal a měl pravdu. Již tři týdny společně putovali po údolí hladoví a unavení. Ztráceli se ve skalnatých svazích, vyhýbali skřetím hordám, nacházeli se na vrcholcích hor, aby se následně ponořili do husté mlhy v údolí a znovu ztratili a během těchto dní narazili na nejpodivnější věci, od much z bažin větších než psi až po obrovské ještěry chodící po dvou a nosící velké kovové meče, nemluvě o lidech, kteří v této krajině bez naděje opustit ji přišli o rozum.

"Myslíš, že to souvisí s tou věží?"

"Nejspíš jo," odpověděl stroze Denar a posadil se na studenou zem. "Musím si vzpomenout, co se tam přesně stalo."

*

Smrákalo se a jediná věc, kterou v mlze před sebou viděli byla ta věž. Denar s Bryanem přidali do kroku, ale Harok jim nestíhal, pravá noha od boje s číhavci stále bolela. Kamenitá cesta nebyla strmá, ale každý krok po jejím svahu se vrýval Harokovi pod kůži a silně dorážel na kost. Vedoucí dvojice na svého kumpána nečekala, vydala se vstříc věži. Nutně potřebovali přespát někde v bezpečí, skřetí vojska se seskupovala a tak se během dne museli hned několikrát vyhýbat mnoha hordám krácejícím k obléhání na Starý hrad. Nejednou je zachránilo jen štěstí a bylo jisté, že další hordy budou brzo následovat.

Dveře věže byly dřevěné, ale těžké. Po tichém zavržení vstoupila dvojice s rukama na zbraních dovnitř. Bryan dal Denarovi gestem najevo, aby prohledal hořejšek, že on prohledá přízemí a sklep. Schody byly mokré a studily i přes boty po celé délce chodidel. Podivná vůně proletěla kolem, obtočila se kolem Darenova těla a vrátila se zpět. Následoval podivný pocit, silný přesto však nicotný - prázdnota. Před mužem v mnohokrát zašivané kožené zbroji stál poslední schod a nad ním další dveře. Pomalu je otevřel a škvírou vznikající mezi rámem dveří a zdí se snažil pomalu nahlížet dovnitř. Prázdna místnost plná svíce a maleb na zdech. Žádný nábytek, jen další svíčky a postavy. Dvě postavy - skřeti. Všimli si ho. Denar pohotově tasil a rozevřel dveře dokořán.

Jeden ze skřetů ležel na podlaze v pentagramu namalovaného krví. Druhý, celý od paty pomalovaný skřet, pohlédl nepřátelským pohledem, vycenil tesáky a cosi zamumlal. Z jeho rukou vylétl modrý plamen směrem k Denarovi. Ten hbitým kotrmelcem uskočil stranou, plamen se odrazil od zdi přelétl podél stropu za záda skřeta sesílající kouzlo, odrazil se od hrany stropu a snesl se přímo na ležícího skřeta. Celá věž se otřásla. Deran vzal nohy na ramena, mezitím co skřetí mág poklekl ke svému druhovi, který řval bolestí. V přízemí již čekal Bryan. Než se stihl zeptat, co se děje, popadl ho Denar za rukáv a táhl ho s sebou ven, kam zrovna přicházel Harok. Následovala exploze. Věž se vznesla do vzduchu, mocně se roztáhla a její části se rozletěly všemi světovými stranami. Magické plameny byly všude. Trojice mužů byla odhozena o několik metrů dál. Všichni tři omdleli.

*

"Když jsme se probudili, bylo chladné ráno."

"Měli jsme sakra kliku, že nás žádní skřeti nenašli," dokončil Harok. Jejich vzpomínání ovšem vyrušil Bryan: "Mám padla. Haroku, jsi na řadě."

"Vím, však se zvedám," odpověděl znuděně a pomalu se zvedal k odchodu k útesu odkud bylo krásně vidět celé údolí. Během své pouti přespávali na různých místech a mnoho z nich bylo rozhodně pohodlnějších, ale ne

bezpečnějších - Oheň měli skrytý za mohutnými skalními útesy a viděli na všechny příchozí cesty. Nikdo je neviděl, oni viděli všechny.

"Zase nespíš?"

"Ne," odpověděl stručně Denar. Bryan nebyl hlupák, pochopil, že Denarovi není do řeči. Stejně tak věděl, že se mu zdá neustále ta samá noční můra, která ho poslední dva dny nenechala spát. Putovali spolu dlouho a za tu dobu se stihli dobře poznat, i když neznali svou minulost, věděli, kdy je třeba mluvit a kdy je třeba mlčet, obzvláště nyní, když je jejich cesta u konce. Dosáhli svého cíle a měli ho před sebou, vše bylo promyšlené a připravené a nyní před nimi stála jen tato noc. Noc plná zlých snů a hvězdání větru.

*

Ráno nebylo příjemné ani jednomu z nich. Únavu a ztvrdlé svaly z mrazu a skály však předčil adrenalin, povědomí z blízkého konce a smrti. Povědomí o tom, že jejich cíl je blízko. Sbalili věci, kterých nebylo hodně - Každý vlastnil pouze kožešinu, zbraně, pár cetek a pár prázdných lahví od lektvarů a vína. Vydali se směrem k vrcholku hory, kterým jim byl blíž, než kdy předtím. Neohlíželi se.

Cesta k vrcholku hory nebyla dlouhá ani tři míle, přesto se jim zdálo, že po ní kráčí snad již několik týdnů. Bryan si všiml, že s Denarem není něco v pořádku. V této situaci se lidem vrývá strach pod kůži, člověk přemýšlí o tom, jestli tato výprava nebyla chyba, ale on byl jiný. Nevypadal, že by měl strach nebo dumal o tom, co udělal zle a co dobře, byl utrápený a přemýšlel. Do večerejšího večera ho Bryan nikdy takto neviděl, ale neodvážil se ho zeptat.

Hodok šel ve předu, vedl cestu. Z trojice byl rozhodně nejstatečnější a nejlepší bojovník, to ovšem vyvažovala jeho impulzivnost a tvrdohlavost. Několikrát se do boje vrhl příliš rychle a ve většině těchto případů nevyšel ven bez zranění. Následovaly pak dny, kdy je na cestě zdržoval nebo kvůli němu museli tábořit dříve, i když se snažil bolest svých zranění ignorovat. Nevšiml ničeho na Denarovi. Byl vyrovnaný a zřejmě plně soustředěný na boj. Neměl čas hlídat, nad čím Denar přemýšlí, a i kdyby měl, nepřišel by na to. Jak by také mohl. Nikdo nemohl vědět, co ví Denar, nikdo nemohl prožívat to, co prožívá on. Stále znova. Zaseknutý v kruhu.

*

Stáli před mohutným skalním obloukem skrčení za sopečným balvanem, v ruce drželi zbraně. Hodok se gestem ruky zeptal zbylých dvou, zdali jsou připraveni. Bryan přikývl, Denar mlčel. Hned na to vyrazili první dva obloukem dovnitř mohutného skalního kruhu. Hodok v ruce svíral svou velkou sekeru, Bryan ho následoval s velkým jednoručním mečem. Denar za nimi šel pomaleji, v pravé ruce lehce svíral meč, opět pohlédl na monstrum jenž stálo před nimi, na jejich cíl.

Rudý drak stál majestátně jako obří ještěrka na zadních nohách. Celé tělo pokrývaly do červena zbarvené šupiny, břicho a část hlavy měl zbarvenou do žluta. Vzadu za jeho tělem se tyčil dlouhý ocas s výrůstky připomínající oheň, stejně jako jeho oči, kterými zhluboka pohlédl na své hosty, zasyčel a roztáhl mohutná křídla, která byla asi dvakrát větší než on sám.

Plán jim vyšel - Obklíčili ho. Hodok stál po jeho pravé straně, Bryan po levé a Denar mu koukal do jeho očí zpřímá. Kdo neudržel svou trpělivost byl opět Hodok. Vyrázil vpřed, rozmáchl se sekerou a sekl proti ocasu. Horami se rozřinčel zvuk sekery dopadající na skálu, drak švihl ocasem do šíře, zavlhl s ním ve vzduchu a udeřil jím Hodoka do břicha tak rychle, že se nestihl na úder ani připravit, upustil sekeru a odletěl na protější skálu.

Bryan v té době už dávno stál u Drakovi levé nohy, rozmáchl se a mocným úderem řá. Také narazil, ale ne o skálu, nýbrž o tělo draka. Meč silného muže nedokázal protnout dračí šupiny. Drak opět zasyčel, roztáhl křídla a zvedl se do vzduchu odhazující při tom Bryana stranou. Zvedl se vítr. Drak se ve vzduchu roztáhl a zvolna mával křídly tak, aby stál ve vzduchu čelem k Bryanovi. Zaklonil se a nadechl. Bryan tušil co přijde a jen o vlásek stihl uniknout plamenům letícím k němu hbitým kotoulem.

Nyní se konečně rozběhl i Denar, vyskočil a sekl Draka na ocase. Drak vydal nepřírozený zvuk připomínající sténání koně. Vznesl se výš, udělal krátký okruh kolem hory, vrátil se a v letu z jeho tlamy vylétly plameny. Denar jakoby věděl, co přesně se stane, uskočil lehce doleva za menší kámen. Plameny obklopovaly jeho tělo. "Musí být mrtvý," pomyslel si Bryan, když náhle uviděl stín vyskakující zpoza plamenů, odrážející se o kámen a sekající do prázdného vzduchu. Drak záupěl a naboural do protější skály. Denar dopadl na zem v akrobatické póze, vedle něj dopadl kus dračího ocasu. Bryan viděl svého společníka během poutě údolím i mimo ní bojovat mnohokrát, ale nikdy si o něm nemyslel, že by dokázal podobné pohyby.

Ze země se zvedl nyní už i Hodok, popadl sekeru a přidal se ke svým spoluvojákům. "Rozprostřete se dozadu, neútočte, dokud vám nedám znamení," zavelel Denar. Bryan popadl Hodoka za část zbroje a táhl ho dozadu, oba nechápali, ale věřili mu. Stál tam uvolněný, v odevzdané póze, držíc meč lehkým stisknutím ruky.

Drak se zvedl ze země a vydal nesnesitelný zvuk. Hodok s Bryanem si zacpali uši, skála se otřásla. Denar stál nehybně se zavřenýma očima. Zuřící drak se k němu rozběhl tentokráte po čtyřech. Denar čekal. Náhle uchopil meč a uskočil. Na místě, kde před necelou sekundou stál, byl zabodnutý dráp dračího křídla. Deran uskočil podruhé. Drak opět minul. Vzduchem prolétly plameny, ale narazily na skálu, rozpletly se do malých rudých pramenů a pohltily se zpět zpátky do sebe. Denar přiletěl z boku, jedním odrazem z nártu zadní dračí nohy se dostal na hřbet. Drak se zvedl zpět na zadní. "Teď!" zavelel opět Denar. Hodok a Bryan nečekali a rozběhli se k drakovi. Zuřil, prohýbal se a snažil se setřást závaží na svých zádech. Když si všiml přibíhající dvojice, otevřel tlamu a snažil se své nepřátele zapálit. Denar skočil a mocně ťal. Tohle měl být závěrečný úder. Konec draka. Marně. Drak měl šupinami kromě špičky ocasu pokryté úplně vše. Poslední naději, kterou Denar zvolil, poslední šancí byl vnitřek dračí tlamy. Meč se odrazil od horního parta a zasekl se mezi zuby. Oheň vylétl z jícnu draka a zalil letícího Denara i opodál běžící Bryana s Hodokem. Žár. Bolest. Noc a temnota.

*

Prázdnota. Chlad. Žízeň. Vlhko. Hvězda na obzoru, jediná, přesto jiskra naděje. Není to hvězda, je to oheň. Plameny magie. Zvuky řinčícího železa a kamenů narážejících o skálu. Klid. Jen roztříštěné kusy věže kutálející se po skále. Klid. Jen sykot nezdařilé magie. Klid. Úplné ticho a klid.

*

Denar se probudil zpocený. Noc byla temná a chladná. Vítr hvízdal. Harok opět ještě nespál. Jako každou tuto noc. Jako pokaždé když se Denar vzbudil. Kéž by Harok věděl, že tato noc se stala již tisíckrát. Kéž by Bryan přicházející ze hlídky věděl, že jsou ze všech stran obklíčení skřety a jediná cesta, která je dnes může zachránit je ta směrem k dračí sluji na vrcholku hory, kde je ovšem nečeká nic jiného než smrt. Kéž by někdo tušil, co magická exploze před třemi dny způsobila. Nikdo nemohl vědět, co ví Denar, nikdo nemohl prožívat to, co prožívá on.

"Zase ten sen?" optal se Harok s kamennou tváří. Denar se posadil, neslyšel otázku, kterou slyšel již tisíckrát. Zadíval se na šedý oceán nad jeho hlavou. Zavřel oči: "Pověz mi něco o sobě, Hodaku."

"Cože?"

"Mluv o sobě, jak jsi se stal válečníkem?"

Nikdo nemohl vědět, co ví Denar, nikdo nemohl prožívat to, co prožívá on. Stále znova. Uvězněný v kruhu.